

Centrem-nos en recuperar la llibertat, siusplau!

PREVI: el que segueix és una aproximació que necessita ser millorada, matisada, ampliada, corregida (si cal),...

Vam ser un Estat Europeu, el primer constitucional, independent fins el 10 de setembre de 1714, i ocupat des d'aleshores per (resumint) Madrid/Castilla/Estado-Español. I això queda demostrat de manera molt senzilla però inapel·lable veient que [apareixíem en tots els mapamundis fins 1714, i que deixem de ser-hi a partir de 1714](#).

Aquella ocupació castellana-estadoespanyola continua avui en dia malgrat que la majoria de catalans (catalans sigui bé per família, o catalans sigui bé per elecció voluntària) sentim però no som conscients: 1) que de 1714 ençà la nostra terra està envaïda per tropes militars i civils (i volem que marxin); 2) que des d'aleshores tots els catalans estem presos a casa nostra (i volem tornar a ser lliures); i 3) que hi ha un GENOCIDI CATALÀ en contra nostre des de molt abans de 1714 (i volem que cessi immediatament).

Que SENTIM aquesta lamentable situació nostre és l'explicació profunda que des del 2009 un altre cop ens estem mobilitzant massivament: manifestacions, Via Catalana, votacions, concerts,... Però NO EN SOM CONSCIENTS perquè TOTS els nostres dirigents independentistes (començant pels que voluntàriament van anar a fer-se empresonar a Madrid, i pels que voluntàriament ens van abandonar fugint però disfressant-ho d'exili) ho amaguen de totes les maneres possibles... i aquesta manera d'actuar només pot ser intencionada. En canvi, cada dia hi ha dotzenes de fets que permetrien explicar-ho amb tota claredat i contundència a tothom, aquí i arreu.

Els catalans vam tenir durant “només” 513 anys (897 a 1410!!!) la nostra pròpia dinastia catalana (els Prínceps del Casal de Barcelona) fins a la seva (potser pendent d'explicació) extinció amb la mort el 1410 de Martí I l'Humà i dels seus successors.

Cal aprofundir la potent comprensió que en aquells segles “Principat” era més que “Regne”. Per això:

--- el Principat de Catalunya (que ha generat les seves Constitucions, pioneres i vigents, i que en conseqüència [proposo aplicar](#)) pot engendrar primer el Regne de València (al que atorga Furs i Corts pròpies, i els valencians poden ser ciutadans catalans bé per *ius solis* o bé per *ius sanguinis*) i més tard el Regne de Mallorca (no sé bé com però, per un camí més complicat, els representants mallorquins acaben participant directament a les Corts Catalanes, i tots els illencs automàticament són ciutadans catalans).

--- després de 1410, nosaltres posàvem i trèiem els Reis-d'altres-llocs que pretenien ser també Rei del Principat. Per a que l'acceptéssim, el candidat-a-Rei-nostre havia prèviament de jurar respectar i complir les nostres Constitucions Catalanes. Si no les jurava, no era Rei nostre. I si jurava però no complia el jurament, deixava de ser-ho i el trèiem. Per això En Felipe-V-de-Castilla va ser també Felip-IV-de-Catalunya només de 1701 a 1705.

--- (sembla que) Barcelona, com Cap i Casal de Catalunya, participava (no sé com; només he sentit tocar campanes... però unes campanes molt interessants) en la designació de l'Emperador.

---...

I els catalans (com vaig aprendre d'En [Francisco Elías de Tejada, Madrid 1917-1978](#)) [vam ser el poble més lliure d'Europa](#). I ho vam ser fins 1714, però havíem començat a perdre lluentor des de 1410, amb l'extinció de la nostra dinastia. Per això, el llibre [Utopia, de Thomas More](#), aparegut el 1516, fa referència al Principat de Catalunya i a la ciutat de Barcelona, que ja no eren el que havien estat un segle abans. Els catalans (i amics anglesos i d'altres Regnes) més lúcids de l'època, ho sabien... però ja no ho podien dir i escriure clarament sinó encryptadament. I malgrat aquest enfosquiment, el Principat desenvolupa les seves Constitucions fins a les darreres Corts Catalanes de 1705-1706, i Barcelona resisteix el 1713-1714 un setge de 414 dies perquè els catalans d'aleshores sabien que eren homes i dones lliures, i no volien passar a ser “súbditos del Rey de Castilla”.

[1714 marca un abans i un després importantíssim](#). Això queda clarament demostrat:

---constatant que el 1714 vam desaparèixer dels mapamundis després de ser-hi ocupant espais creixents durant més de vuit segles,

---i sabent que *L'estudi minucios d'aquest procés de sotmetiment de Catalunya a la dinastia borbònica confirma que, quan va promulgar-se el Decret de Nova Planta, el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta, i el procés de desnacionalització de Catalunya, amb extermini de la dissidència, devastació econòmica i dominació política i institucional, era ja irreparable*”. (Josep Maria TORRAS, *Felip V contra Catalunya*; Rafael Dalmau, Editor, Barcelona, 2005. 408 pàgines. Subratllat afegit).

És decisiu comprendre que per això, de 1714 ençà no es pot parlar de “poble català” ja que un poble que no és lliure, no és poble. Si no hi ha poble català, tampoc hi ha catalans sinó catalans-ocupats-i-presos (i per tant, degenerats... fet que convé reconèixer si ens volem regenerar). I en realitat de 1714 ençà no hi ha res català: ni justícia catalana ni ensenyament català ni universitat catalana ni economia ni -especialment clar i important en l'actualitat- tampoc dirigents (polítics i de qualsevol altre àmbit) catalans. TOT és “estadoespañol en territorio catalán”. L'únic que queda de català és la TERRA CATALANA, que no se l'han pogut endur... per molt que sí s'hagin emportat els fruits de la terra catalana. I la NOSTRA TERRA continua, afortunadament, sent un potent i importantíssim factor de catalanitat... dels qui hi hem nascut... i també dels qui hi han arribat des de qualsevol lloc.

I un altre efecte molt pernicios de 1714 és que ens vam anar veient obligats a deixar de mirar cap al Nord i cap a l'Est, és a dir, cap a Europa i cap a tot el món (que és cap a on bàsicament sempre havíem mirat a causa de la nostra apertura al mar i la nostra situació geoestratègica general) i, en canvi, ens vam veure empesos a mirar cap a l'Oest. I això ens fa caure (probablement de manera planificada, com un component més del complex genocidi català en marxa des de molt abans de 1714) en una greu variant de la Síndrome d'Estocolm: lligar el nostre present i el nostre futur al present i al futur de l'inexistent “pueblo español” a través dels sí existents “pueblo castellano y pueblos asimilados”, que precisament són els que van proporcionar les tropes de xoc de les forces militars i civils que ens ocupen i genociden (encara que els qui hi participen ho facin sense ser-ne del tot conscients).

Si hi hagués un concurs mundial de pobles solidaris, segur que els catalans estaríem en el podi... si no directament en el primer lloc. Som solidaris amb “los pueblos ibéricos” i amb tots els pobles del món que estan oprimits i que pateixen genocidi. Però resulta que tenim una enorme resistència a reconèixer que si som tan solidaris amb els altres és perquè nosaltres mateixos no només no som lliures sinó que som víctimes d'un llarg i sofisticat genocidi.

RECUPEREM PRIMER LA NOSTRA LLIBERTAT i aleshores de seguida podrem posar la NACIÓ-estat catalana al servei de la llibertat de tots els pobles del món.

Nosaltres vam ser la primera NACIÓ-estat **abans** que es formessin els ESTATS-nació, i vam influir qualitativament en la configuració d'Europa i del món. Ara tornarem a ser la primera NACIÓ-estat **després** que es descomposin els ESTATS-nació. I [afirmant VIDA-VERITAT-LLIBERTAT-IDENTITAT CATALANA](#) a casa nostra i arreu, influïrem qualitativament en la imprescindible re-configuració d'una Europa i d'un món que estan no tan sols en crisi en tots els àmbits, sinó en descomposició completa i irreversible.

D'En Francisco Elías de Tejada (1917-1978) vaig aprendre que [“Las libertades eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva, tan peculiares, que sólo las gentes de Cataluña podían entenderlas y guardarlas”](#).

D'En Francesc Pujols (1882-1962), que “(...) [dels catalans se'n dirà ‘els compatriotes de la veritat’](#)”.

D'En Francesc Maspons i Anglès (1872-1966), que *“La submissió forçada del territori d'un Estat per l'exèrcit d'un altre és, precisament, l'antítesi del reconeixement legal de l'autoritat que s'imposa per la violència. En tant és el contrari, que el fet de que la violència s'hagi produït, [justifica el dret a emancipar-se](#) de l'Estat invasor, [per temps que duri la dominació](#)”* (subratllat meu).

D'En Lluís Maria Xirinacs (1932-2007), que [els actuals dirigents són els hereus i continuadors dels dirigents que van realitzar *La traïció dels líders*](#) dels anys 70.

Els nostres dirigents-autonomistes-reciclatos-en-independentistes-a-cause-de-la-impresionant-mobilització-massiva-del-poble-català-a-partir-del-2009:

- ens han empès a votar (per cert, sense fer cap tipus de votació ni deixar-nos exercir el “dret a decidir”) quan [nosaltres no hem de posar a votació](#) si som una nació i si volem tornar a ser lliures,
- ens han rentat el cervell dient que la independència-és-una-qüestió-política-a-la-que-Madrid-no-dona-resposta-política, quan recuperar la llibertat és una qüestió vital imprescindible per impedir el genocidi que estem patint, i Madrid -qualsevol sigui el partit que governi, quedi clar!!- sempre voldrà continuar sotmetent-nos, espoliant-nos i genocidant-nos,
- després de commemorar tot un “Any del Tricentenari”, i de manera que només pot ser premeditada, han actuat oblidant-se del 1714 i [donant l'esquena a la nostra mil-lenària Història](#). Per això proposen “una NOVA Constitució... per una NOVA República... NOU Estat d'Europa” (tot NOU, ai las!) i renuncien així a [la força de la raó](#),
- han impedit (com a mínim) cinc vegades (el setembre-2012, el novembre-2014, el setembre-2015 i dues l'octubre-2017) que es fes realitat fins i tot aquesta NOVA “República Catalana bilingüe” que no hagués estat altre cosa que “una Espanya nororiental” enterradora de la llengua catalana,

--- han anat voluntàriament a Madrid a fer-se empresonar i han fugit voluntàriament per evitar haver de donar explicacions al poble català per la seva conducta, sobretot amb les dues recents falses “declaracions de la República Catalana” del 10 i del 27 d’octubre. Aquesta conducta impensable en dirigents responsables, els hi permet guanyar temps apareixent com a “herois perseguits per Espanya” enlloc de com a enzes, o com a ignorants, o com a incompetents, o com a traïdors, i per tant, i qualsevol sigui el cas, com a dirigents indignes de ser-ho, --- són responsables que [cada dia 185 catalans continuïn morint presos](#) (com han nascut i han mort les darreres 12 generacions de catalans). Això significa que des de setembre del 2012 són responsables que gairebé 400.000 catalans hagin morit presos quan ja podrien haver mort lliures (em sap molt de greu Kim, Aureli, Agustí només aquest 2018.)

--- ...

--- i ara estan jugant a la puta i la Ramoneta autonomista versió processista.

Jo no puc esperar 303 anys més per a poder viure lliure fins a morir lliure. Els nostres actuals dirigents, sembla que sí o bé que els importa un rave. I tu?

A més, aquests darrers anys, i cadascú en algun moment especial (en les Consultes Populars per la Independència, en les grans manifestacions dels successius 11 de Setembre, en algun Festival per la Llibertat, en el referèndum-botifarrada del 9-N, en concentracions com les del 20-S davant d’Economia, en els preparatius -protecció de les urnes i paperetes, ocupació i defensa dels col·legis,...- del referèndum-reprimit-per-ser-televisat de l’1-O, en els segons entre la falsa proclamació-i-suspensió del 10 d’octubre, en la planificació i assaig de les mesures per “defensar la República” el 27-O, en l’ocupació dels pobles i de les ciutats, etc.), la immensa majoria de catalans HEM TASTAT LA LLIBERTAT... I ARA LA VOLEM TOTA!!!

Si posem en els centre de les nostres motivacions, explicacions i actuacions que ELS CATALANS VOLEM RECUPERAR LA LLIBERTAT que ens va ser arrabassada el 1714, la nostra força de la raó es multiplicarà exponencialment, la situació tant interna com externa canviarà qualitativament a favor nostre en poques setmanes, i serem invencibles i els invasors-ocupants-genocides hauran d’anar-se de la nostra terra. I posarem sobre la taula de negociació de la seva marxa els milions d’anys de presó pels responsables dels nostres morts, torturats, empresonats, desterrats, exiliats,..., i presos a casa fins ara, i els milers de milions d’euros com indemnització per la seva conducta genocida.

La **independència-qüestió-política divideix**, obstaculitzant aconseguir la independència que es diu voler. En efecte, separa entre dretes i esquerres, extremes incloses, amb centre entremig; republicans i no-republicans; moderats i radicals; partidaris: del català-llengua-única o del bilingüisme-per-eixamplar-la-base,... de l’exèrcit-català o pacifistes,... de sanitat-pública o de sanitat-privada,... de l’escola-pública o de l’escola-privada,...; treballadors *versus* empresaris; proeuropeus i euroescèptics; laics i religiosos; moderns i tradicionals; etc., etc. etc.

Pel contrari, **recuperar-la-llibertat-qüestió-vital uneix** (AIXÍ HO HEM VISCUT TOTS ELS CATALANS DE BASE A TOTES LES GRANS MOBILITZACIONS) i **facilita la victòria** (I AIXÒ HO VIUREM AVIAT!!!).

A més, amb aquesta orientació honorarem les 12 generacions de catalans que han nascut i mort presos, i també les 30 generacions anteriors que vam constituir el poble més lliure i creatiu d’Europa.

I tots els nostres avantpassats ens ajudaran a guanyar la llibertat. Jo sento el suport de la meva germana, dels meus pares i dels meus avis cada cop que signo amb els meus vuit cognoms catalans (i vull recuperar els cognoms anteriors!). I copso la força de tots els nostres avantpassats quan conec una mica més [com érem els catalans d’abans de 1714](#), o quan [busco situar-me en continuïtat amb la nostra Història i els nostres fets](#). I això no és racisme ni supremacisme ni etnicisme ni discriminatori ni res de “dolent”. Pel contrari, és quelcom “bo” perquè és un pas imprescindible per sobreviure com a catalans components d’un poble català diferent de tots els demés pobles... com cada poble, pel sol fet d’existir, és diferent de la resta de pobles.

RECUPERAR LA LLIBERTAT ÉS CABDAL, i cal posar-ho en el centre ARA. Només així els catalans podem RE-NACIONALITZAR-NOS i augmentar la nostra baixa autoestima i reduir el nostre elevat autoodi (autoodi que només existeix com a fenomen social en els pobles ocupats), conseqüència de més de tres segles de genocidi català conscientment planificat pel “Reino-de-Castilla-expandido-en-Estado-Español”, actualment sota la forma de “Reino de España” (però no per gaire temps!). I ens guanyarem el suport -o com a mínim la simpatia- de tots els pobles del món. I aquest enfocament, a més d’eixamplar la nostra base... reduirà la seva base!